

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (τέλος). — Ἰωάννου Βαλέρα : ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (τέλος). — ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ, ρωστικὸν διήγημα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Ἀνωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσάπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χαρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρνίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ».

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' τόμον (β' περίου) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6. τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὕσης ἄρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστasia τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Τέλος]

ΚΕ'

Ἐξ μῆνας βραδύτερον ὁ φοβερός καὶ ἀπαίσιος ἐκεῖνος χειμῶν εἶχε παρέλθει.

Μόλις ὁ πόλεμος ἐπερατώθη καὶ ὁ καιρὸς μετεβλήθη ἀποτόμως. Θερμοκρασία γλυκεῖα καὶ γόνιμος περιέβαλλε τὴν γῆν διὰ μανδύου πρασίνου ἀνθῶν καὶ χόρτων, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἴχνη τῶν ξένων.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου τὰ ἐρείπια τοῦ Σεβάν ἀφῆρήθησαν καὶ οἱ γεωργοὶ ἐκάλυψαν διὰ φυτειῶν τὴν θέσιν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ πύργος μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν κτιρίων τῆς ἀρχαίας καὶ ἀπεράντου ἐκείνης οἰκοδομῆς δὲν ἔμεινε πλέον εἰμὴ ἡ σκιά, ἡ κατοικουμένη ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Λαβράνης.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεως, εἰς ἣν εὕρισκετο, ὀλίγον ἀνωθεν τῆς κοιλάδος πρὸς τὰ πλάγια τῶν λόφων, ἀπέφυγε τὴν καταστροφὴν. Ἡ σκιάς αὕτη, τυχαίως κατασκευασθεῖσα, ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία εἰς τοὺς Φαρζεάς, οἵτινες οὐδὲν μετέβαλλον τοῦ ἀγροτικοῦ βίου των.

Ἐμειναν ἐκεῖ μετὰ τῆς θυγατρὸς των, κατασταθείσης μαρκησίας δὲ Τανναί-Κουλάνζ, καὶ τοῦ υἱοῦ της, δν ὁ κόμης Σουβραί, ὁ κηδεμῶν του, ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ σχεδὸν καθ' ἑκάστην.

Ἡ Σολάνζη ἐζήτησεν ὡς χάριν παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου Σουβραί, νὰ διευθύνῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἴκου δὲ Τανναί, τοῦ ὁποῦ μόνος κληρονόμος ἦδη ἦτο τὸ βρέφος ἐκεῖνο, ἄγνωσθὲν τὸ ἀναμῆνον αὐτὸ μέλλον.

Ὁ οἶκος τῆς νέας μαρκησίας ἦτο ἐκτι-

σμένος ἐν εἶδει καλύβης καὶ ἐν μέσῳ ὠραιστατοῦ κήπου.

Ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί, ὅστις ἠρέσκετο εἰς τὰ κτήρια, ὅπως ἔλεγεν ἄλλοτε, μετεμόρφωσε τὴν κατοικίαν τοῦ φύλακος, διαφυλάξας πάντοτε τὴν ἀγροτικὴν αὐτῆς ὄψιν. Οἱ σταῦλοι καὶ τὰ βουστάσια μετεβλήθησαν εἰς αἰθούσας. Οἱ κηπουροὶ τὰς περιέβαλον δι' ἀνθῶν, οἱ τοῖχοι αὐτῶν ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τῶν παντοειδῶν ἐκείνων ἀνθῶν.

Ἐν συνόλῳ καὶ πρίγκιψ διαβαίνων ἢ ἀποπλανηθεὶς κατὰ τὴν θήραν, ἤθελε κατοικήσει ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ καιρὸν εὐχαριστως.

Ὁ Φαρζεάς ἔζη ὅπως συνήθως.

Ἀπῆρχετο εἰς τὰ δάση, τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου ἔχων καὶ τὸν κῦνα μετὰ τῶν ποδῶν του, ὡς εἰ εἶχε πάντοτε τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, καὶ ὡς εἰ μὴ ἐδικαιούτο εἰσοδημάτων, ἄτινα οὔτε κἂν ἐσκέπτετο.

Μόνον δὲ ἤρχετο συχνότερα ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πλειότερον χρόνον, ὅπως ἀγρυπνῇ ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του.

Αἱ συγγινήσεις τῆς νέας γυναικὸς ὑπῆρχαν ἰσχυραὶ εἰς ἄκρον, μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ μαρκησιοῦ τρομερὸς πυρετὸς τὴν κατέλαβε καὶ ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ δύο μῆνας μετὰ τὴν ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἡ Καταλίνα καὶ ἡ Ἀμώνη δὲν ἐμακρύνοντο τοῦ προσκεφαλαίου αὐτῆς. Ἐκεῖ διήρχοντο νυχθημερόν' ἀφ' ὅτου ἀπόλεσε τὸν σύζυγόν της, ἡ Σιμώνη οὐδὲν ἄλλο φίλτρον τῇ ἔμεινε, καὶ μετέφερεν εἰς τὴν Σολάνζην πᾶσαν τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῆς· δὲν ἐχωρίσθη πλέον· ἡ νέα γυνὴ οὔτε κἂν ἐσκέπτετο τοιοῦτόν τι. Ὁ δεσμὸς αὐτῶν οὔτε λόγων οὔτε παραστάσεων εἶχεν ἀνάγκην. Ἡ Σολάνζη ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ Σιμώνη τῇ ἀνῆκεν, ὅτι θὰ ἐφονεύετο πρὸς χάριν της καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐφυλάσσετο ὑπὸ τῶν δυσκόλως ἀπατωμένων ὀφθαλμῶν τῆς Ἀμώνης. Ἦτο λοιπὸν εὐδαίμων διὰ τὴν συνοικίαν ταύτην, ἣτις τῇ ἐφάνετο φυσικωτάτη καὶ ἦτο τῷ ὄντι τοιαύτη. Ἐπὶ τέλους ἡ χήρα τοῦ σιδηρουργοῦ τὴν εἶχε κατὰ τὴν ἀσθένειάν της ἐπιμεληθῆ διὰ τοιούτων προσπαθειῶν καὶ

ἐπιτηδειότητος, ὥστε ὁ δεσμός, ὅστις τοὺς συνήνου, κατέστη στενώτερος.

Κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἡ νεότης ὑπερίσχυσε τῆς νόσου.

Ὁ ἰατρός ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ Σολάνζη εἶναι μὲν ἐκτὸς κινδύνου, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἔτι πολὺ ἀδύνατος.

Ἦτο ἡ τελευταία Κυριακὴ τοῦ Ἰουνίου ἡ δευτέρα μετὰ μεσημβρίαν ἐπλησίαζεν.

Ἡ ἡμέρα ἦτο γλυκυτάτη.

Τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου, ὅσα δηλαδὴ ἐσώθησαν τοῦ καταποντισμοῦ, ἔφερον τὸ θερινὸν στόλισμα τῶν φύλλων. Ἦτο ἀρμονικὸν σύνολον φυλλώματος, μεθ' οὗ πάντα τὰ πράσινα χρώματα, συνηνοῦντο ἐν χαριέση ἀρμονίᾳ.

Οἱ Σουβραὶ, κατασταθέντες ὡς ἐκ τῆς θελήσεως τῆς μαρκησίας κύριοι τοῦ κτήματος καὶ πάσης τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας, διετήρησαν τοὺς ἀρχαίους ὑπηρέτας, ἐξαιρέσει τῶν ἀχρήστων δι' ἓν μικρὸν βρέφος.

Μόνος ὁ γέρω-Μπροδὲν διετηρήθη ἐν τῇ θέσει του, εἰς ἰδιαιτέρον σταῦλον κατασκευασθέντα ὑπὸ τῶν τεχνητῶν τοῦτόπου.

Ἄπην τὸ προσωπικόν, κηπουροὶ καὶ φύλακες κατέκουν ἐν μικροῖς οἰκίμασιν, ἐν τοῖς πέριξ, ἐν τῷ Ἐλάφων-Περάματι καὶ ἀλλαχοῦ.

Νέα γυνὴ ὠχροτάτη, φέρουσα πρωϊνὸν ἔνδυμα ἐκ μέλανος κασμιρίου, κατήρχετο τὰς τέσσαρας βαθμίδας τοῦ περιπτέρου, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐτέρας γυναικός, ὑψηλῆς καὶ ἰσχυρῆς, μὲ κόμην ὑπόλευκον, ἐνδεδυμένης ἐπίσης μελανᾷ.

Ἡ νεωτέρα ἦτο ἡ Σολάνζη, σχεδὸν ἀγνώριστος καταστάσα, πάντοτε ὅμως ὠραία, ἴσως μάλιστα καὶ ὠραιότερα, ἀλλ' ἰσχνὴ καὶ ἀσθενική, ὡς ἐκ τῆς μακρῆς νόσου, ἦν ὑπέστη.

Ἐβάδιζε μετὰ κόπου.

Μέλας κύκλος περιέβαλλε τοὺς ὠραίους βυθουάνους ὀφθαλμούς της, ἡμικλειστοὺς, ὡσάνει προσεβάλλοντο καὶ ἔθαμβοῦντο ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ φωτός τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἐτέρα ἦτο ἡ Σιμώνη, ἀλλὰ μεταμορφωθείσα.

Ἦτο πάντοτε βιαία καὶ ἐνεργητικὴ, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἐλεπτύθησαν ἐκ τῆς νέας ζωῆς, ἦν διήγαγε καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς συνηθείας τῆς νεότητος αὐτῆς, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δηλαδὴ, καθ' ἣν ὑπηρέτει εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ματινίου.

— Ἐ, λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὴ βοηθοῦσα τὴν ἀναρρώνουσαν νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἑδράνου πλησίον ἀνοδοέσεως ἐκ βερθένης καὶ ρόδων.

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἀπελι καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἡλιακὴν ἀκτῖνα, ἀλλὰ πράγματι ὅπως σπογγίσῃ διαφεῦγον δάκρυ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διετὲς παιδίον ἐνηγαλίσθη τοὺς πόδας αὐτῆς, ὅπως διαφύγη τὰς θωπείας θηρευτικοῦ κύνος, ὅστις ἔτρεχε κατόπιν του. Τὸ παιδίον τὴν

παρετῆρει διὰ τοῦ ὠραίου βλέμματός του, τοῦ ἀθῶου καὶ ἠδέος, ψιθυρίζον τρυφερὰς λέξεις συγκεχυμένας καὶ μελωδικὰς, ὡς τὸ κελαδῆμα πτηνοῦ.

Ἡ Σιμώνη τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός του, ἣτις ἀνελύθη εἰς λυγμούς καὶ τὸ ἐκάλυψε διὰ δακρῶν καὶ φιλημάτων.

Ἰππεὺς τις ἐφάνη τότε κατὰ τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Σεβάν καὶ τὸ χωρίον καὶ διηυθύνθη καλπάζων πρὸς τὴν σκιάδα τῶν Φαρζέας.

Ὅταν ἐφθασε πρὸ τῶν δύο γυναικῶν καὶ τοῦ παιδίου, τὸ ἀνδρικόν του πρόσωπον ἀνέλαμψεν ἐξ ἀγαθοῦ μειδιάματος.

— Κλαίετε, λοιπόν, εἶπε, δὲν θέλετε νὰ ἰατρευθῆτε; Ἐπειτα ἰδοὺ μένετε ἔξω ὁ ἥλιος θὰ σᾶς δυναμώσῃ.

— Ἀλλοίμονον! ἐψιθύρισεν ἡ νέα γυνή.

Ὁ ἰππεὺς εἶχεν ἀφιπεύσει καὶ ἔρριπτε τοὺς χαλινούς εἰς τὸν γέρω-Μπροδὲν, ὅστις ἔσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Τότε, εἶπεν ὁ ἰπποκόμος, ὄλοι ἀναλαμβάνετε καὶ τὸ χέρι σου, κύριε κόμη;

— Δὲν ἔχει τίποτε, μόνον ὀλίγην ἀδυναμίαν ἀκόμη αἰσθάνομαι.

Καὶ χαμηλοφώνως στρεφόμενος πρὸς τὴν Σολάνζην:

— Ὅλα περνοῦν, εἶπε, καὶ ὅλα ἐξαλείφονται.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἑδρας ἀπέναντι τῆς ἀσθενοῦς.

— Ἐπεράσαμεν σκληρὰς ἡμέρας, τῆ εἶπεν, ἀλλὰ παρῆλθον τὰ πάντα σκεπάζουν τὰ ἐρείπια, καὶ ἡ λήθη θὰ σκεπάζῃ τὸ παρελθόν, τὸ δὲ μέλλον θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ παιδίον εἰς τὴν μητέρα του.

— Εἶπον ὅτι θὰ τὸν καταστήσωμεν ἄνδρα, ὁ Οὐγος καὶ ἐγώ, καὶ θὰ φυλάξωμεν τὸν λόγον μας. Ὁ Οὐγος δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ. Ἐγὼ ζῶ δι' ἀναμνήσεων θὰ τὸ ἔχωμεν ὡς τέκνον μας.

Καὶ ἔλαβε τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατά του.

Τὸ παιδίον τὸν περιέβαλλε διὰ τῶν μικρῶν βραχιόνων του καὶ τῷ ἐμειδίασεν, ὡς μειδίῳσι πρὸς ἐκείνους παρ' ὧν αἰσθάνονται ὅτι ἀληθῶς ἀγαπῶνται.

— Ὡς πρὸς σέ, εἶπεν ὁ κόμης, σὺ πρέπει νὰ βαδίσῃς εὐθέως. Οἱ πατέρες σου δὲν θὰ σ' ἐπιπλήξωσι καὶ θὰ γίνῃς ὁ προσφιλέστερος ἄνθρωπος τοῦ Μορβάν· θ' ἀποκριθῶμεν ἡμεῖς διὰ τοῦτο.

Τὸ ἀπίθεσε κατὰ γῆς καὶ ἤρξατο ὀμιλῶν περὶ τοῦ χωρίου καὶ τῶν σχεδίων τοῦ Οὐγού.

Ἄπαντες οἱ ξυλουργοὶ τῶν πέριξ ἐργάζοντο εἰς τὸ Σεβάν· αἱ οἰκίαι ἐξήρχοντο ἐκ τῆς γῆς ὡς διὰ μυχθαίς, ὁ γέρων Σαδουῖνος εὐρίσκετο παντοῦ καὶ ἠγρύπνει ἐπὶ πάντων· παρήτησε τὰς ὑποθέσεις του καὶ ἔμενε παρὰ τοῖς Τρεμόρ, εἰς οὓς παρεχώρησε καὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν του. Χάρις εἰς αὐτὸν τὸ Πριερεῖ ἀνοικοδομήθη καὶ ἐμεγεθύνθη, κατασταθὲν ἀληθῆς διαμονὴ εὐγενῶν.

Ὁμιλῶν παρετῆρει λοξῶς τὴν Σολάν-

ζην, ἣτις, ὅτε προεφέρθη τῶν Τρεμόρ τὸ ὄνομα, κατέστη ὠχροτέρα.

Καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀτόμου προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ δημάρχου, ἀπέφερε πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ὅπερ ἦτο ἀρκετὰ καλὴ περιουσία διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Καὶ συνωμίλησεν ἀκόμη διὰ μακρῶν διὰ τῆς συνήθους εἰλικρινείας καὶ ἀγαθότητός του.

Ὁμίλησε περὶ τοῦ κρηπιδώματος τῆς λίμνης καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Οὐγος ἐσκόπει νὰ τὸ κατασκευάσῃ ἐκ νέου χάριν τῆς ξυλεύσεως τῶν δασῶν.

Οὗτος εἶχεν ἐπὶ μακρὸν δισταῖσι, διότι θὰ ἐστοίχιζε πολὺ, ἀλλ' ἐπρόσθεσε θέτων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, ὅπερ δὲν τὸν ἐγκατελίμπανεν:

— Θὰ ἔχωμέν καιρὸν νὰ συνάξωμεν οἰκονομίας ἕως ὅτου μεγαλώσῃ.

Προσέφερε τὸν βραχίονα αὐτοῦ εἰς τὴν Σολάνζην καὶ περιεπάτησεν ὀλίγον μετ' αὐτῆς.

— Ἡ κατοικία σου, τῆ εἶπε, ὁμοιάζει μὲ τὴν κατοικίαν χωρικοῦ ἐφημερίου, καὶ διὰ μαρκησίαν τόσῃ πλουσίαν οἶα εἶσαι εἶναι πολὺ μετρία. Ὅταν οἱ πτωχοὶ τοῦ Σεβάν στεγασθῶσι θὰ σκεφθῶμεν διὰ σᾶς.

Ἡ Σολάνζη ἐμειδίασε θλιβερώς.

— Ὁ πατήρ μου ἀρέσκειται εἰς αὐτὴν, ἀπῆντησεν ἡ Σολάνζη, ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὸ Ἐλάφων - Πέραμα. Ἦτο ὅμως μικρὰ δι' ἡμᾶς· ἐδῶ εἴμεθα μετὰ τῆς πρασιναδος καὶ τῶν ἀνθέων, ἡ φιλοδοξία μου δὲν ἐκτείνεται περισσότερον.

Περὶ τὴν τετάρτην ἐχωρίσθησαν, χωρὶς νὰ προσθέσωσιν ἄλλο τι περὶ τοῦ παρελθόντος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέβαινε τοῦ ἵππου του, ἡ Ἀμώνη τὸν ἐπλησίασε.

— Κύριε δὲ Σουβραὶ, εἶπεν, ἤθελα μίαν στιγμὴν δὲ σᾶς εἶπω κάτι τι.

— Ἐμέ;

— Σᾶς μάλιστα· θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικόν.

— Καλὰ. Καὶ πότε θέλεις νὰ μὲ ἴδῃς;

— Αὐριον, ὅποιανδήποτε ὥραν θελήσεται.

— Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωί.

— Καλὰ· εἰς τὰ ἐρείπια ὅμως τοῦ Παρσεμούς.

— Καὶ διατί ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἐκπλαγείς ὁ Ροβέρτος.

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Καὶ ἐπρόσθεσε θλιβερώς:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ φοβᾶσθε, κύριε δὲ Σουβραὶ; εἴμεθα λαθροθῆραι, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' εἴμεθα καὶ τίμιοι ἄνθρωποι.

Ὁ κόμης τῆ ἔτινε τὴν χεῖρα ἦν ἐκείνην ἐδράξατο.

— Ὁ σύζυγός σου ἦτο γενναῖος, Σιμώνη· καὶ οὐδ' ἐσκέφθην ποσῶς νὰ σὲ προσβάλλω. Λοιπὸν αὐριον.

ΚΣ'

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ἡ Ἀμώνη εὐρίσκετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δάσους τοῦ Σεβάν

καὶ διεσκέλιζε πάροδον πετρώδη, ἥτις βυθίζεται, διὰ τοῦ ὑλοτομουμένου δάσους, ἐλικοειδῶς ὡς ὄφεις, συρόμενος εἰς τοὺς λευμῶνας.

Ζωογόνος ἡλιακῆ ἀκτίς διεπέρα τὸ φύλλωμα.

Ἡ Ἀμώνη ἐνεκκ ἀρχαίας ἔξεως, ἐβάδιζε διὰ βήματος ὑπόπτου, ρίπτουσα περίεξ βλέμματα ζωηρότατα.

Ἐνίοτε τὸ βλέμμα της ἤστραπτεν αἰφνιδίως ἦτο μέρη τινὰ ἐφ' ὧν τὸ θήραμα διέβαινε συνήθως, καὶ ἀνεπόλει τὰς νυκτερινὰς της ἐκδρομὰς διὰ τῶν δασῶν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σίμωνος τοῦ πανουργοῦ.

Ἐνεθυμεῖτο τὰς νύκτας ἅς ἐν ὑπαίθρῳ εὐχαρίστως διήρχετο, τὰς ἐκδρομὰς της μετ' ἐκείνου, ὅτε ἐκόμιζον φονευθέντα ἢ συλληφθέντα ἐν τῷ βρόχῳ λαγῶν. Τὴν φυγὴν αὐτῶν κατὰ τὴν προσέγγισιν φύλακός τινος τοῦ γέροντος μαρκησιῦ, καὶ τὰς πανουργίας, ὅσας μετήρχετο, πρὸς ἀποφυγὴν τούτου.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔστη ὑπὸ μεγάλην δρῦν καὶ ἀφῆκε τὴν συνήθη της κραυγὴν τοῦ ὄρνέου.

Καὶ ἐδοκίμασε ἐπὶ στιγμὴν τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὑπερηφάνειαν ἀριστοτέχνου.

Πραγματικὸν ὄρνεον ἐφάνη ἰπτάμενον βραδέως περὶ τὴν δρῦν, ἐλκυσθὲν ὑπὸ τῆς κραυγῆς ἐκείνης καὶ εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς.

Ἄλλὰ θλιβερὰ ἀνάμνησις συνέσφιγξε τὴν ψυχὴν τῆς δυστυχοῦς γυναικός. Ὁ Σίμων δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ νὰ τὴν συνοδεύσῃ, αὐτός, ὅστις θὰ ἦτο τόσῳ εὐτυχῆς ἤδη, καθιστάμενος φύλαξ ἀντὶ λαθροθήρα — ὅπερ εἶναι ἡ μεγίστη φιλοδοξία τῶν πτωχῶν χωρικῶν — καὶ θὰ ἔτρεχεν ἐλεύθερος εἰς τὰ δάση ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἄλλοτε ἀπεδιώκετο ὡς ἀλώπηξ.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της καὶ ἐφθασεν ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ Παρσεμούς.

Τὸ εῖρειπιον ἦτο σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν μετὰ τὴν τελευταίαν της ὁμῶς εἰς αὐτὸ ἐπίσκεψίν της, δύο ἀνοιξίεις παρελθοῦσαι, εἶχον καλύψει αὐτὸ δι' ἀκανθῶν καὶ θάμνων, ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ τῶν βρύων καὶ τῆς πτέριδος.

Μικρὸν δάσος κατέστησε τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἀδιάβατον, καὶ ὁ διερχόμενος ἐκεῖθεν οὔτε ἤθελε κἄν ὑπωπτευθεῖ τὴν ὑπαρξίν του.

Ἡ Ἀμώνη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βρουοκαλύπτου λόφου, ἐν ᾧ καὶ ὁ Λαβράνης εἶχε καθίσει κατὰ τὴν ἀπεισίαν νύκτα, ἣν ὁ ἀτυχῆς Σίμων δὲν ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ.

Σχεδὸν συγχρόνως ἤκουσε ἵππον, τύπτοντα διὰ τῶν ποδῶν τοὺς χάλικας τῆς στενωποῦ καὶ ὁ κόμης Σουβραὶ ἐφάνη διὰ τῆς συστάδος τῶν παραφυάδων ἤρχετο εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν συνέντευξιν.

Ἡ χήρα τοῦ πεταλωτοῦ ἀνεσκήρτησεν.

Ἡ ὁμολογία, ἣν εἶχεν ὑποσχεθῆ, τῇ ἐφαίνετο δύσκολος.

Ὁ κόμης ἀφίππευσεν, ἔδρασε ἐκεῖ που τὸν ἵππον του καὶ ἐπερίμενε, ἀκούωντας τεταραγμένους, παρατηρῶν τὴν δύσκολον θέσιν εἰς ἣν εὕρισκετο ἡ Ἀμώνη.

— Κύριε Σουβραί, ἤρξατο ἐκείνη λέγουσα, ἤξευρεῖς διατὶ ὁ Σίμων ἀπέθανε;

— Ἀπὸ ἡρωϊσμόν, ἐκτέλεσας τὸ καθήκον του.

— Καὶ ἀπὸ κατὶ ἄλλο ἀκόμη, ὁ δυστυχῆς ἦτο ἀνδρεῖος καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ ἡ συνειδησίς του δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὐτὸ τὸν ἐσκότωσε.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Ὁ Σίμων ἐμίσει ἓνα ἄνθρωπον, ἢ καλλίτερον ἐγὼ τὸν ἐμισοῦσα, διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον μᾶς ἔκαμε.

— Περὶ τοῦ Λαβράνης θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Ναί.

— Ὁ Λαβράνης ἦτο κλέπτης καὶ κατὶ χειρότερον ἀκόμη, ἀναμφιβόλως.

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ ὅλοι πιστεύουν πῶς ἔφυγε εἰς τὰ ξένα, καὶ ὅτι ἐπῆρε μαζὺ του τὰ χρήματα τοῦ γέροντος μαρκησιῦ.

— Τὸ ὑπέθεσαν πράγματι!.. Ὁ Λαβράνης δὲν εἶναι τόσῳ μακρὰν.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν;

— Σὲ μία τρύπα εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Λυκοπούλημα.

— Ὁ κόμης δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐνοήσῃ.

— Τίς λοιπόν τὸν ἐφόνευσεν; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ, ἐγὼ μόνη, ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸν ἰδῶ ὁ Σίμων ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἐξαιτίας του ἀπὸ τῆς ἀρρώστια καὶ τὴν φτώχεια δὲν ἠμπόρεσα νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν Σίμονα δὲν τὸν ἐπονοῦσαν καὶ τὸν ἐστραγγάλισα ἐδῶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πέτρα, εἰς τὴν ὁποίαν κάθομαι.

— Εἶναι φοβερόν!

— Ἐγείνα ἐξῶ φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν μου. Ὅταν ἀγαπῶ πεθαίνω δι' αὐτὸν ποῦ ἀγαπῶ, καὶ ὅταν πάλιν μισῶ, μισῶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Ὁ Σίμων ἦταν ἐκεῖ καὶ μ' ἀφῆκε νὰ ἐνεργήσω. Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ λησμονήσῃ! καὶ καθὲ βράδῳ τὸν ἐβλεπε, διὰ τοῦτο παραδόθηκε εἰς τοὺς Πρώσους.

— Καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὸν γέρω Τρεμόρ.

Ἡ Σιμώνη ἐξαπτομένη διὰ τὸ καλὸν ὡς καὶ διὰ τὸ κακόν, εἶπε τὴν ὑπερφίαλον ταύτην ἀπάντησιν, ὑπόδειγμα τῆς τιμιότητός της:

— Ἀφοῦ αὐτός ἐκτύπησε τοὺς Πρώσους! εἶπεν ἀπλῶς.

Καὶ διηγῆθη κατόπιν μεθ' ὑπερτάτης ζωηρότητος, διὰ τῆς φαντασίας καὶ τοῦ λόγου παριστώσα τὴν σκηρὴν τῆς συναντήσεώς των μετὰ τοῦ Λαβράνης, μεταφέροντος κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰ εἰρηεῖα τὸ κλαπὲν ἀργύριον, τὸν τρόμον του, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐφωράθη ἀπὸ τοὺς Σίμωνας καὶ ἐπὶ τέλους τὴν δολοφονίαν, χωρὶς νὰ δικαιολογῆται οὐδὲ νὰ καλύπτῃ τὸ ἔγκλημα.

Τὸ ὁμολογεῖ διὰ τῆς ἀποτόμου εἰλικρινείας της.

Αὐτὴν ἤθελεν ἴσως δελεάσει τὸ χρῆμα τὸν Σίμονα ὁμῶς οὐδέποτε.

— Ὁ θησαυρός του εἶναι ἐκεῖ, εἶπε λάβε τον σοὶ τὸν χαρίζω, τὸ μυστικόν

νὰ μοῦ φυλάξῃς μόνον, γιὰ ἐνθύμησι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ ἀνδρός μου. Ἐτιμωρήθηκα πολὺ, ἐπειδὴ τὸν ἔχασα. Τώρα, ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀξία, ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ζήσω κοντὰ εἰς τὴν Σολάνζην καὶ τοῦ παιδιοῦ της.

Καὶ ἔδειξε τὸν λίθον, τὸν καλύπτοντα τὴν ὀπὴν τοῦ σπηλαίου.

Οἱ σωροὶ τοῦ χρυσοῦ ἦσαν τῷ ὄντι ἐκεῖ ἀνέπαφοι, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς ποσότητος, ἣν εἶχεν ἀφαιρέσει χάριν τῆς Σολάνζης.

Ὁ σιδηρουργὸς οὔτε ὄβολόν εἶχεν ἐγγίσει.

— Ἐχεις δίκαιον, Σιμώνη, εἶπεν ὁ κόμης ὁ σύζυγός σου ἦτο γεμάτος θάρρος καὶ ἡρωϊσμόν.

KZ'

Δεκαπέντε ἔτη παρήλθον, ἀφ' ὅτου ἔλαβον χώραν τὰ συμβάντα ταῦτα.

Ἐὰν πορευθῆτε εἰς Σεβάν, θὰ ἴδητε ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου, ὑπερέχον τῶν νέων καὶ κομψῶν οἰκίσκων τῶν σκευασμένων καὶ βουκόλων, οἰκοδόμημα νεόκτιστον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιδεξία χεὶρ ἔχει ἀποδώσει ἐξωτερικὸν κτιρίου τοῦ μεσαιῶνος, σοβαροῦ καὶ ἀκρῶς καλαισθητοῦ.

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο εἶνε τὸ Πριερέ, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν καὶ τινων ὑπηρετῶν οὐδέποτε ἀλλασσομένων.

Ὁ εἰς αὐτῶν εἶναι ὁ γέρον Τρεμόρ, ὅστις, καὶ τοι φθάσας εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας, εἶναι ἐν τούτοις ἀνθηρᾶς ὑγείας. Ὁ ἕτερος εἶναι ὁ λατόμος τοῦ Οὐλάνς ὁ μπάριμπα Σαδουίνος.

Μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκρηξιν τοῦ περιτειχίσματος τῆς λίμνης ἐκωφάθη σχεδὸν τελείως, οὐχ ἤττον ὁμῶς ἡ ἀσθένεια αὐτῆ δὲν ἀφαιρεῖ αὐτῷ ποσῶς τὴν εὐθυμίαν του.

Τἀνάπαλιν, ἀναπολεῖ μάλιστα μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὑπονόμου του.

Λυπεῖται μόνον, ὅτι ὁ φόν Γκέμπεν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ ὡς ἐκ θαύματος. Ἐπεθύμει νὰ προσφέρῃ καὶ τοῦτον ὀλοκαύτωμα.

Μετὰ τῶν δύο αὐτῶν γερόντων κατοικεῖ ἐπιστάτης οἰκογενειακός, ὅστις διευθύνει, διαχειρίζεται καὶ καλλιεργεῖ τὰ ἀπέραντα κτήματα τῆς οἰκογενείας.

Ὁ ἐπιστάτης οὗτος εἶνε ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, γεροντοπαλλήκαρον, ὅστις δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ νυμφευθῆ.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ δὲν κατοικεῖ πλέον τὸν οἶκον τῶν πατέρων του. Ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Σεβάν, πρὸς μεσημβρίαν, ἀνωθεν τοῦ περιβόλου, αὐξήθηεντος πρὸς τὴν μίαν γωνίαν τοῦ ἄλσους, ὁ Οὐγὸς δὲ Σουβραί, ὅστις διευθύνει τὴν περιουσίαν τῶν Τανναί-Κουλάνζ, ὅπως ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ διευθύνει τὴν τοῦ Πριερέ, ὁ Οὐγὸς, ὁ ἀρχιτέκτων οὗτος τῆς οἰκογενείας, ἔκτισεν οἰκίαν μεγαλοπροποῦς ἐξωτερικοῦ, ρυθμοῦ ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ Π', μετὰ εὐρυχωρῶν καὶ ὠραιστάτων παρατηρημάτων καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβίβασαν τὴν νέαν μαρκησίαν νὰ διαμένῃ ἐκεῖ, διάγουσα βίον ἀνάλογον τῇ θέσει της.

Οἱ Φαρζεᾶς ἐτήρησαν τὴν σκιάδα τοῦ Λαβράν, ὡς ἰδίαν αὐτῶν κατοικίαν.

Ἡ μαρκησία δὲν κατῴκησε μόνη εἰς τὸν νέον αὐτὸν πύργον.

Ἄντηλλαξε τὸ ὄνομα αὐτῆς πρὸς τὸ τοῦ Τρεμόρ, ὅπερ προῦρισται νὰ φέρῃ ἄλλοτε.

Ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη ἔλαβε χώραν πολὺν χρόνον μετὰ τὸ δρᾶμα τοῦ ξενῶνος τοῦ «Ἄετοῦ».

Ὁ Ρωμαῖος καταληφθεὶς ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας περιεφέρετο περὶ τὸν κῆπον καὶ συνεχῶς συνήντα τὴν Σολάνζην, ἧς ἡ ἀνάρρωσις διήρκεσεν ἐπὶ μακρὸν. Καὶ περιεπάτουν ὁμοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς ν' ἀναφέρωσι τι περὶ τῶν παρελθόντων ἐρωτῶντων.

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1873, ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἀπήντησεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ μεγάλου δρομίσκου, τοῦ ἀγοντος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Σολάνζη ἦτο ὠχρά.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐβαδίζε σιωπηλὸς πλησίον αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρωθεν καὶ τὰς ἤνωσεν.

Τὸ παιδίον ἐπαιζε δύο βήματα μακρὰν αὐτῶν.

— Ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν.

Καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, διότι οἱ Σουβραὶ οὐδέποτε ἀθετοῦσι τὸν λόγον αὐτῶν.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ὀλιβιέρου δὲ Τανναὶ κατέστη γλυκὺς, σοφὸς καὶ ἀγαθός.

Ὁ καλλίτερος αὐτοῦ παιδαγωγὸς εἶναι ὁ κόμης, ὅστις οὐδέποτε τὸν ἐγκαταλείπει.

Ταξιδεύουσιν ὁμοῦ συνεχῶς.

Τὸ τελευταῖον ἔτος ἐπέστρεφον ἀπὸ τινος ἐκδρομῆς ἐξ Ἑλβετίας διὰ τοῦ Ζεξ καὶ τοῦ στενοῦ τῆς Φωσίλης.

Εἰς τὸν ξενῶνα τῶν Σερβῶ, πλησίον τῶν στηλῶν, τῶν ἐγεργησιῶν ἀντὶ τάφου τῷ μαρκησίῳ καὶ τῇ Βάνδα, τὸ παιδίον, νεανίας σχεδὸν ἤδη καταστάς, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ κηδεμόνος του λέλων:

— Διὰ τὴν δὲν μ' ὀμιλεῖς ποτὲ περὶ τοῦ πατρὸς μου;

— Δὲν εἶναι καιρὸς! Ἀργότερα θὰ μάθῃς τὰ πάντα. Σεβάσθητι τὴν μνήμην του καὶ δέου ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ ἐντιμὸς Σερβὸς καὶ ὁ γλυκὺς Ἰωσήφ, ζῶσι διὰ τῶν εἰσοδημάτων των, ὡς ἄστοι, ὁ εἰς εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ γῆν, ὁ δ' ἕτερος εἰς Βενετίαν, ἧτις θὰ καυχᾶται ὅτι τὸν πρήγαγεν!

Ὁ βραῶνος Μονταμβέρ συνεφιλιώθη μετὰ τῆς συζύγου του, τρομάξας διὰ τὴν καταστροφὴν, ἧς τὰς ἀφορμὰς ἐμάντευσε.

Κατέστησαν πρότυπον συζύγων.

Ἡ δεσποινὴς Φελισίς εἶναι πρόεδρος πάσης εὐεργετικῆς Ἐταιρείας, ἐν τινὶ πόλει τῆς κεντρικῆς Γαλλίας, ἔνθα καθιστᾶ ἔτι εὐδαίμονα τὸν Ἐπαρχον, ἐν ἀκρᾷ μυστικότητι, καὶ τοὶ ἀποσυρθεῖσα τῶν ἐργασιῶν, ἀφοῦ ἐπλούτισεν.

Εἰς τὸ Σεβάν καὶ τὸ Σουβραὶ, οὐδεὶς εἶναι δυστυχῆς, ἐκτὸς τοῦ κόμης, ὅστις ἀφιέρωσε τῇ Ἑλένῃ του λατρείαν τρυφεράν καὶ θρησκευτικὴν.

Ὁ Βρισέ, μετὰ τὸν πόλεμον, παρητήθη τῆς φιλοδοξίας του καὶ ἐπώλησε τὸ κατᾶστημά του, ἐξασκεῖ δὲ ἤδη τὴν μαγειρικὴν τέχνην του παρὰ τῷ φίλῳ αὐτοῦ Τρεμόρ. Ὁ μέγας του ἔρωσ, ἡ Ρόζα, κατασταθεῖσα σύζυγός του, εἶνε πάντοτε θαλαμηπόλος, ἀλλὰ τῆς Σολάνζης ἤδη, ἧτις δὲν ἐγκαταλείπει σχεδὸν ποτὲ τὸ Σεβάν.

Ἡ Ἀμώνη εἶναι ὡς ὁ κύων ἀφοσιωμένη εἰς τοὺς ἀρχαίους προστάτας της, οὐς λατρεύει, ὡς τοὺς λατρεύουσι πάντες οἱ περὶ τὸν πύργον καὶ εἰς πέντε λευγῶν ἔτι ἀπόστασιν.

Ἡ Καταλίνα καὶ ὁ Φαρζεᾶς, οἵτινες τότε μόνον ἀνέκτησαν τὴν ἀρχαίαν ἀγάπην των πρὸς τὴν θυγατέραν αὐτῶν ὅτε ἐνυμφεῦθη τὸν Τρεμόρ, γηρασκουσιν ἡσύχως.

Ἡ λίμνη τοῦ Σεβάν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ἡδέως κατοπτρίζεται ὁ ἥλιος, ὑποστηριχθεῖσα ἐκ νέου διὰ μεγαλοπρεποῦς περιτειχίσματος, ὑπέγκειται μεγαλοπρεπῆς τῆς κατοικίας τῶν οἰκογενειῶν, ὧν ἡ ζωὴ, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀναστάτωσησιν, κατέστη τόσῳ ἡρεμῶς, ὡς καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας.

*Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Τέλος]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἡ ἱστορία τῆς Πεπίτας καὶ τοῦ Λουδοβίκου ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ἐνταῦθα. Ὁ ἐπίλογος οὗτος εἶνε ἐκ ὧς περισσοῦ. Ἄλλ' ὁ κύριος Ἐφημέριος τὸν εἶχε συμπεριλάβει ἐν τῇ δεσμίδι, καὶ ἀφοῦ δὲν τὸν δημοσιεύομεν ὀλόκληρον, ἄς δημοσιεύσωμεν τοῦλάχιστον μέρος, ἧ δειγμά τι αὐτοῦ.

Εἰς οὐδένα θὰ μείνῃ βεβαίως οὐδ' ἡ ἐλάχιστη ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα, νυμφευθέντες ἐξ ἔρωτος ἀκαταμαχῆτου, σχεδὸν ὁμήλικες, αὕτη μὲν ὠραία, ἐκεῖνος δὲ χαρίεις καὶ εὐρωστος, καὶ ἀμφοτέροι πλήρεις ἀγαθότητος καὶ εὐλικρινείας, ἔζησαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, γευόμενοι τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εἰρήνης, καθ' ὅσον ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ τις αὐτῶν ἐν τῷ κόμῳ τούτῳ. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ὅποιον γενικῶς θεωρεῖται παρὰ τοῦ κόσμου ὡς συνήθης συνέπεια τῶν τοιούτων διηγήσεων, θέλει μεταβληθῆ εἰς βεβαιότητα ὅταν ἀναγνώσῃ τις τὸν παρόντα ἐπίλογον.

Πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὁ ἐπίλογος οὗτος δίδει καὶ μερικὰς πληροφορίας ἐπὶ τινῶν δευτερευόντων προσώπων, ἀναφαινομένων ἐν τῇ διηγῆσει ταύτῃ, καὶ ὧν ἡ τύχη δυνατὸν νὰ ἐκίνησέ πως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Συνίσταται δὲ ὁ ἐπίλογος ἐκ φακέλλου ἐπιστολῶν διευθυνομένων παρὰ τοῦ δὸν Πέτρου δὲ Βάργκας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν κύριον Ἐφημέριον, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐπέκεινα, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατόπι.

Παραλείποντες τὰς ἡμερομηνίας, καὶ ἀκολουθοῦντες μόνον χρονολογικὴν τινὰ τάξιν, θέλωμεν μεταφέρει ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ καὶ βραχέα ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τούτων, χωρὶς νὰ ἐπιφέρωμεν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν.

* *

Ὁ Λουδοβίκος τρέφει τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, ἀνευ τῶν συνεργειῶν τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε ἀποκτήσῃ τὴν Πεπίταν. Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὕτη, συνένοχος ἐν τῷ μοναδικῷ ἁμαρτήματι εἰς ὅπερ αὐτὴ τε καὶ ἡ Πεπίτα ὑπέπεσαν, καὶ τόσον οἰκεία παρὰ τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ καὶ τόσον καλῶς γνωρίζουσα τὰ πάντα, δὲν ἠδύνατο, ἢ νὰ ἐμπλέκη αὐτοὺς εἰς δύσκολον θέσιν. Ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ὁ Λουδοβίκος, εὐεργετῶν συνάμα αὐτήν, τὴν παρεκάλεσε νὰ συζήσῃ ἐκ νέου μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ ὁποίου τὴν καθημερινὴν κραιπάλην καὶ μέθην δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ ὑπομένῃ. Ὁ υἱὸς τοῦ μαστρο-Κενθία ὑπεσχέθη νὰ μὴ μεθύσῃ σχεδὸν ποτὲ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε καὶ νὰ εἴπῃ τὸ ποιεῖ αὐτὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον. Ἐμπιστευθεῖσα μόλα ταῦτα εἰς τὴν ἡμιυπόσχεσιν ταύτην ἡ Ἀντωνία, συνήνεσε νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην. Ἀπαξ συνενωθέντων τῶν δύο τούτων συζύγων, ὁ Λουδοβίκος ἐθεώρησε κατάλληλον τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον πρὸς θεραπείαν τῆς μέθης τοῦ υἱοῦ τοῦ μαστρο-Κενθία, διότι ἀκούσας διαβεβαιούμενον ὡς ἀληθὲς τὸ ὅτι ὁ ζαχαροπλάστης ἀποστρέφεται τὰ γλυκύσματα, συνήγαγεν ἐκ τούτου ὅτι καὶ οἱ οἰνοπῶλαι πρέπει νὰ μισῶσι τὸν οἶνον καὶ τὴν ρακίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέστειλε τὴν Ἀντωνίαν μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἔνθα τοὺς ἔδρυσεν δι' ἐξόδων του μεγαλοπρεπῆς οἰνοπωλείον. Ἀμφοτέροι ζῶσιν ἐκεῖ εὐχαριστημένοι. Προσεῖλκυσαν τὴν ἐμπιστοσύνην πολλῶν ἐμπόρων, καὶ ἴσως καὶ θὰ πλουτίσωσιν. Ἐκεῖνος μεθ' ἡμῶν ἀκόμη ἐνίοτε, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία, ἡ ὁποία εἶνε ρωμαλεοτέρα αὐτοῦ, συνειθίζει κάποτε κάποτε, νὰ τὸν καταχειρίζῃ καὶ ὅπως τὸν διορθώσῃ εἰ δυνατὸν ἐντελῶς.

* *

Ὁ Κουρρῆτος ἐπιθυμῶν νὰ μιμηθῇ τὸν ἐξ ἀδελφόν του, τὸν ὅποιον καθ' ἐκάστην

ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θαυμάζει, καὶ παρατηρῶν καὶ ζηλεῦν τὴν οἰκογενεακὴν εὐτυχίαν τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Πεπίτας, ἐζήτησε σύζυγον παντὶ σθένει, καὶ ἐνούμφευσεν τὴν κόρην πλουσίου τινος ἐκ τῶν ἐνταῦθα γεωργῶν, εὖρωστον καὶ δροσεράν, ἐρυθράν ὡς τὴν μήκωνα, καὶ ὑπισχνουμένην νὰ ὑπερβάλῃ ὡς πρὸς τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τὴν πενθεράν της κυρίαν Κασίλδαν.

* *

Ὁ κόμης Χεναθαάρ, μετὰ πεντάμηνον νοσηλείαν, ἐθεραπεύθη τέλος τοῦ τραύματός του, καὶ καθὼς διαδίδουσιν, ἀπηλλάγη κατὰ τὸ πλεῖστον τῶν παλαιῶν ἀνοησιῶν του. Ἐπλήρωσε πρό τινος εἰς τὴν Πεπίταν τὸ ἥμισυ τοῦ χρέους του, καὶ ἐζήτησε προθεσμίαν ὅπως πληρώσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

* *

Ἔσχομεν μεγίστην τινὰ δυσἀρέσκειαν, καὶ τοὶ οὐδόλως ἀπρόοπτον. Ὁ πατὴρ Ἐπίτροπος, ὑποκύψας ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας, μετέστη εἰς βελτίονα ζωὴν. Ἡ Πεπίτα εὐρίσκειτο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, καὶ τῷ ἔκλεισε τὸ ἡμιανοικτὸν στόμα διὰ τῶν ὠραίων χειρῶν της. Ὁ γέρον Ἐπίτροπος ἀπέθανε τὸν θάνατον τοῦ μακαρίου δούλου τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐφκίνητο εὐτυχῆς μᾶλλον μεταβάσεως εἰς γαληνωτέρας χώρας. Ἡ Πεπίτα ἐν τούτοις, καὶ ὅλοι ἡμεῖς, τὸν ἐκλούσαμεν μετ' ἀληθῶν δακρύων. Δὲν ἀφήκε πλείονα τῶν πέντε ἢ ἑξ ταλλήρων, καὶ τὰ ἔπιπλά του, διότι πᾶν ὅ,τι ἐκέρδιζε τὸ ἐμοίραζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀποθανόντος αὐτοῦ, οἱ πτωχοὶ τοῦ χωρίου θὰ ἀπέμενον ἀπορφανισμένοι, ἐὰν ἡ Πεπίτα δὲν ἔζη.

* *

Ὅλοι ἐν τῷ χωρίῳ ἔκλαυσαν πολὺ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπιτρόπου καὶ δὲν λείπουσιν οἱ θεωροῦντες αὐτὸν ὡς ἅγιον, καὶ ἄξιον νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου, ἀποδίδοντες καὶ θαύματα εἰς αὐτόν. Ἐγὼ δὲν ἠξέεῦρω τι περὶ τούτων. Ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ἦτο ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος, καὶ βεβαίως θὰ ἀπέπτη κατ' εὐθείαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔνθα θέλει ἰκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ ὅμως ἡ ταπεινοφροσύνη του καὶ ὁ φόβος του πρὸς τὸν Θεὸν ἦσαν τοιοῦτοι, ὥστε καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ θανάτου του, ὠμίλει περὶ ἀμικτημάτων, ὡς ἂν εἶχε τοιαῦτα, καὶ παρεκάλει ἡμᾶς νὰ ζητήσωμεν τὴν συγχώρησιν αὐτῶν, ἰκετεύοντες ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἁγιωτάτην παρθένον.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Λουδοβίκου ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ὁ παραδειγματικὸς οὗτος βίος καὶ ὁ θάνατος ἀνθρώπου, ἀπλοῦκος μὲν καὶ ἀπαιδευτοῦ, ἀλλ' ἔχοντος θέλησιν ὑγιᾶ, πίστιν βαθεῖαν,

καὶ φιλανθρωπίαν ζωηροτάτην. Ὁ Λουδοβίκος συγκρίνει ἑαυτὸν πρὸς τὸν Ἐπίτροπον, καὶ λέγει ὅτι αἰσθάνεται ἑαυτὸν τεταπεινωμένον. Τοῦτο ἐγέννησε πικρὰν τινὰ μελαγχολίαν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ἡ εὐφυῆς Πεπίτα, διασκεδάζει αὐτὸν διὰ τῶν μειδιαμάτων καὶ θωπειῶν της.

* *

Τὸ πᾶν εὐδαιμονεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ὁ Λουδοβίκος καὶ ἐγὼ ἔχομεν τὰς καλλιτέρας ἀμπέλους τῆς Ἰσπανίας, ἐξαιρουμένων τῶν τοῦ Ξερές. Ἡ ἐσοδεία τοῦ ἐλαίου ὑπῆρξεν ἀφθονωτάτη ἐφέτος. Δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ἑαυτοὺς οἰανδήποτε πολυτέλειαν, καὶ συμβουλεύω τὸν Λουδοβίκον καὶ τὴν Πεπίταν νὰ κάμωσι κανὲν ὠραῖον ταξείδιον ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, μόλις γεννήσῃ ἡ Πεπίτα καὶ ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ τοκετοῦ. Οἱ μικροὶ μου δύνανται νὰ ἐξοδεύσωσιν ἀνεκδοιαστῶς χιλιάδας τινὰς ταλλήρων κατὰ τὴν περιοδείαν των ταύτην, καὶ νὰ φέρωσιν ἐκεῖθεν διάφορα καλὰ βιβλία, ἔπιπλα καὶ καλλιτεχνήματα ὅπως κοσμήσωσι τὴν κατοικίαν των.

* *

Ἀνεβάλαμεν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας τὴν βάπτισιν τοῦ μικροῦ διὰ νὰ συμπέσῃ μετὰ τῆς πρώτης ἐπετείου τοῦ γάμου των. Τὸ μικρὸν εἶνε ἡσυχώτατον, ὠραῖον καὶ εὖρωστον. Ἡμῖν ἐγὼ ὁ ἀναδοχος, καὶ τῷ ἐδώκαμεν τὸ ὄνομά μου. Τώρα προσπαθῶ νὰ μάθω τὸν μικρὸν Πετράκην νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ λέγῃ «εὐχαριστῶ».

* *

Ὅπως τὰ πάντα ἀποβῶσιν εὐτυχῆ εἰς τὸ ἐρωτευμένον τοῦτο ζεῦγος, ἐμάθομεν ἐξ ἐπιστολῶν τινῶν προερχομένων ἐξ Ἀθῆνας, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς Πεπίτας, οὐτινος ἡ φαυλοσιότης ἐφοβοῦμεθα μὴ προσάψῃ αἰσχρὸς εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἀρχίζει ἤδη σχεδὸν ἢ καὶ καθ' ὀλοκληρίαν νὰ τιμᾷ καὶ νὰ ἀναδεικνύῃ αὐτήν, γενόμενος ἄνθρωπος. Κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον καθ' ὃν οὐδὲν ἐγνωρίζομεν περὶ αὐτοῦ, ἐπωφελήθη καλῶς τῶν περιστάσεων, καὶ ἡ τύχη τὸ ἠνύνησε. Διωρίσθη ἐκ νέου εἰς τὰ τελωνεῖα, ἀνεμίχθη κατόπιν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν μαύρων, ἐχρεωκόπησε μετὰ ταῦτα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διὰ τινὰς ἐμπόρους εἶνε ὅπως ἐν καλὸν κλάδευμα διὰ τὰ δένδρα, ἅτινα ἀναλαμβάνουσι κατόπιν καὶ ἀναθάλλουσι μετὰ πλείονος σφρίγγους, καὶ τώρα εὐρίσκεται εἰς τοσαύτην εὐχάριστον θέσει, ὥστε ἀπεφάσισε καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν μετὰ τὸν τίτλον μαρκησίου ἢ δουκός. Ἡ Πεπίτα φοβεῖται καὶ σκανδαλίζεται διὰ τὴν ἀπρόοπτον ταύτην εὐτυχίαν, ἀλλ' ἐγὼ τῇ λέγω νὰ μὴ εἶνε ἀνόητος. Ἐὰν ὁ ἀδελφὸς της εἶνε, ἢ ἔπρεπεν ὅπωςδῆποτε νὰ εἶνε πάντοτε πανοῦργος, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ συνο-

δεύηται τοῦλάχιστον ὑπὸ ἀγαθοῦ τινος ἀστέρος ;

* *

Τοιοιουτρόπως ἠδυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν παραθέτοντες ἐπιστολάς, ἐὰν δὲν ἐφοβοῦμεθα μὴ ἐπιβαρύνωμεν τὸν ἀνκνῶστην. Θὰ τελειώσωμεν λοιπὸν ἀντιγράφοντες ἐνταῦθα μέρος τι ἐκ μιᾶς τῶν τελευταίων ἐπιστολῶν.

* *

Τὰ τέκνα μου ἐπανήλθον ἐκ τοῦ ταξιδίου των ὑγιέστατα, καὶ μετὰ τὸν Πετράκην, πολὺ φιλοτάραχον καὶ χαριέντα.

Ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα ἐπανέρχονται ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἐξέλθωσι πλέον ποτὲ τοῦ χωρίου, καὶ ἂν ἀκόμη ζήσωσιν ὅσον καὶ ὁ Φιλήμων καὶ ἡ Βαυκίς. Ἡ ἀγάπη των εἶνε περισσοτέρα παρὰ ποτέ.

Ἐφεραν ὠραῖα ἔπιπλα, πολλὰ βιβλία, εἰκόνας τινὰς, καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀθύρματα κομψότατα, τὰ ὁποῖα ἠγόρασαν κατὰ τὴν περιοδείαν των, καὶ ἰδίως ἐκ Παρισίων, Βιέννης, Φλωρεντίας καὶ Ρώμης.

Ὅπως δὲ ἡ ἀγάπη, ἣν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἡ τρυφερότης καὶ ἡ ἐγκάρδιος στοργή, μεθ' ὧν συμπεριφέρονται καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπιδρῶσιν ἐνεργητικῶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἠθῶν, τοιοιουτρόπως καὶ ἡ κομψότης καὶ ἡ καλαισθησία, μεθ' ὧν κοσμοῦσι νῦν τὴν οἰκίαν των, θὰ συντελέσωσι πολὺ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἐξωτερικῆς φιλοκαλίας καὶ χάριτος.

Ὁ λαὸς τῆς Μαδρίτης συνειθίζει νὰ λέγῃ, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιωῖται εἴμεθα βλάκες καὶ ἄξεστοι, ἀλλὰ μένουσιν ἐκεῖ καὶ δὲν λαμβάνουσι τὸν κόπον νὰ ἔλθωσι μέχρῃς ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς ἐξευγενίσωσι. Τοῦναντίον μάλιστα, ἐὰν εἶνε κανεὶς εἰς τὰ χωρία, ὁ ὁποῖος νὰ ἀξίξῃ ὀλίγον, ἢ τοῦλάχιστον νὰ νομίξῃ ὅτι ἀξίζει κατὶ τι, φεύγει ἐὰν δύναται, καὶ ἀφίνει ἐγκαταλειμμένους τὰς πεδιάδας καὶ τὰς κοινοτήτας τῶν ἐπαρχιῶν.

Ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα ἀκολουθοῦσι τὴν ἐναντίαν γνώμην, καὶ ἐγὼ τοὺς ἐπαίνω ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Τὰ πάντα προσπαθοῦσι νὰ βελτιώσωσι καὶ νὰ καλλύνωσιν, ὅπως καταστήσωσι τὸ ἀποχωρητήριόν των τοῦτο ἐπίγειον παράδεισον.

Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι αἱ περὶ τῆς ὑλικῆς εὐμακρείας φροντίδες τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Πεπίτας ἐψύχρανον, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν αἶσθημα. Ἡ εὐλάβειά των αὐξάνεται καθ' ἐκάστην, καὶ πᾶσαν εὐχαρίστησιν ἢ τέρψιν, ἣς ἀπολαλοῦσιν, ἢ τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ προξενήσωσιν εἰς τοὺς ὁμοίους των, θεωροῦσιν ὡς νέαν εὐεργεσίαν τοῦ οὐρανοῦ, δι' ἣν θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὑποχρέους νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ τέρψις αὐτῇ δὲν θὰ ὑπῆρχον, δὲν θὰ

είχον οὐδεμίαν ἀξίαν, οὐδὲ ἐκτίμησιν, οὐδ' ὑπόστασιν τινὰ παρ' αὐτοῖς, ἐὰν δὲν ἐγενῶντο ὑπὸ τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς βουθείας πίστεως πρὸς τὰ θεῖα.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν λησμονεῖ ποτέ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρουσίας εὐτυχίας του, τὴν ταπεινώσιν τοῦ ἰδεώδους, ὅπερ εἶχεν ὀνειροπολήσει. Ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς θεωρεῖ χυδαίαν καὶ ἐγώιστικὴν καὶ πεζὴν τὴν προῦσαν ζωὴν του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ζωὴν τῶν θυσίων, πρὸς τὸν πνευματικὸν βίον, δι' ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἐκλήθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του. Ἀλλ' ἡ Πεπίτα συντελεῖ μετὰ φροντίδος εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν μελαγχολικῶν τούτων σκέψεων, καὶ τότε κτανοεῖ καὶ ἐπιβεβαιῶν ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ δουλεύῃ τῷ Θεῷ ἐν οἰκδήποτε καταστάσει καὶ εἰς οἰκδήποτε θέσει καὶ ἂν εὐρίσκειται, καὶ συγχωρεῖ τὴν ζωηρὰν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, αἵτινες πληροῦσι τὴν καρδίαν του, μετὰ τοῦ ἐπιγείου τούτου καὶ ἀφθάρτου ἔρωτος. Ἀλλ' εἰς ταῦτα πάντα ἀποδίδει ὁ Λουδοβίκος οἰονεῖ τινὰ θεῖαν ἀρχήν, ἀνευ τῆς ὁποίας, οὔτε οἱ ἀστέρες, οἱ κοσμοῦντες τὸν οὐρανόν, οὔτε τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποί, οἱ ἐξωραίζοντες τοὺς λειμώνας, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεπίτας, οὔτε ἡ ἀθωότης καὶ ἡ καλλονὴ τοῦ μικροῦ τοῦ Πέτρου, ἤθελον ἐνέχει τὸ θελκτικὸν δι' αὐτόν. Ὁ ὑψηλότερος κόσμος, ὀλόκληρος ἡ γιγάντιος αὕτη τοῦ σύμπαντος μηχανή, ἀνευ τοῦ προνοητικοῦ αὐτῆς Θεοῦ, θὰ τῷ ἐφείνετο μεγαλοπρεπῆς μὲν, ἀλλ' ἄτακτος, ἀνευ κάλλους, καὶ ἀνευ σκοποῦ τινος. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ταπεινότερον κόσμον, ὅπως συνειθίζει ν' ἀποκαλῆ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπίσης καὶ αὐτὸν δὲν θὰ τὸν ἡγάπα, ἐὰν διὰ τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρχε. Καὶ τοῦτο, οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς τῷ ἐπιτάσσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ διότι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀξιαγάπητον αὐτοῦ, στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις οὐ μόνον ἐπλασε τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξηυγένισε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καθιστῶν αὐτὸ ζῶντα καὶ τὸν Ἁγίου Πνεύματος, συγκαινωνῶν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς Μεταλήψεως, καὶ ἀνυψῶν αὐτὸ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ συνοεῖ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀπλάστον Λόγον του. Διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, καὶ δι' ἄλλας εἰσέτι, ἃς δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγήσω ἐνταῦθα, ὁ Λουδοβίκος παρηγορεῖται, διότι δὲν ἔγινε μεταφυσικός, δραματικός καὶ ἀποστολικὸς ἀνὴρ, καὶ ἀποβάλλει τὴν γενναϊόφροναν ἐκείνην ζηλοτυπίαν, ἣν τῷ ἐνέπνευσεν ὁ γέρον Ἐπίτροπος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Πεπίτα ἐξκολλουθοῦσι μετὰ μεγίστης χριστιανικῆς εὐλαβείας προσφέροντες εὐχρηστίας εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὴν εὐτυχίαν ἣς ἀπολαύουσι, καὶ μὴ θεωροῦντες ὡς βᾶσιν ἢ αἴτιον τῆς εὐτυχίας των ταύτης ἄλλο τί, εἰμὴ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν τέκνων μου ὑπάρχουσι λοιπὸν δωμάτια τινὰ ὁμοιάζοντα

πρὸς πολύτιμα καθολικὰ ἐκκλησίδια, ἣ εὐσεβῆ ἐντευκτήρια· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀμφοτέρω ἐνέχουσι τὸ εἰδωλολατρικόν...

Ὁ κῆπος τῆς Πεπίτας μετεβλήθη εἰς τερπνότερον ἀνθοκήπιον μὲ τὰς χρυσομηλέας του, τὰς ἰνδουσκᾶς του, αἵτινες αὐξάνουσι ἐδῶ ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ μὲ τὸ ὠραῖον, καὶ τοὶ μικρὸν θερμοκήπιόν του, πλήρες σπανίων φυτῶν.

Ἡ σκιά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐφάγομεν τὰ χαμαικέρασα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ δεύτερον εἶδον ἀλλήλους καὶ συνωμίλησαν ἡ Πεπίτα καὶ ὁ Λουδοβίκος, μετεβλήθη εἰς εὐαερον ἐξοχικὴν ἔπαυλιν, μετὰ στοᾶς καὶ περιστυλίου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Εἰς τὰ ἔνδον ὑπάρχει ὠραῖα αἶθουσα μετ' ἀναπαυτικωτάτων ἐπίπλων. Δύο ὠραῖαι ζωγραφίαι κοσμοῦσιν αὐτὴν· ἡ μὲν μία παριστᾷ τὴν ψυχὴν, ἀποκαλύπτουσαν καὶ θαυμάζουσαν ἐν ἐκστάσει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας τὸν Ἐρωτα κοιμώμενον ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἡ δὲ ἑτέρα τὴν Χλόην, ὅταν φυγᾷ τις τέτηξ, ἐμπεισῶν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, καὶ νομίζων ἑαυτὸν ἐν ἀσφκλείᾳ ὑπὸ τὴν τόσῳ τερπνὴν ἐκείνην σκιά, ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ, ἐνῶ ὁ Δάφης προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐκείθεν. Ὁμοίωμα τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων, τεχνικώτατα ἐξεργασμένον, ἐκ μαρμάρου τῆς Καρραίας, κατέχει τὴν καλλιτέραν θέσιν, καὶ οἰονεῖ προίσταται, τῆς αἰθούσης. Ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου δ' αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἐγκεχαραγμένοι, χρυσοῖς γραμμασιν, στίχοι τινὲς τοῦ Λουκρητίου.

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

Ρωσικὸν διήγημα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πετροπόλεως ἦσαν ἄπαντες βεβουλισμένοι εἰς ἐκπληξιν μαθόντες τὸν μυστηριώδη θάνατον τῆς νεαρᾶς πριγκιπίσσης Εἰρήνης Πολεσκίν.

Ἡ κυρίαρχος αὕτη τοῦ συρμού, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὠραιότητος, ἀπέθνησκεν ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Ἡ Εἰρήνη Πολεσκίν εἶχε πλείστους θαυμαστάς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ φίλους· ἡ ἀγέρωχος αὐτῆς φύσις, ὁ μελαγχολικὸς αὐτῆς χαρακτήρ, ἀπέτρεπον τοῦτο· καὶ ὁμοῦς ἦν ἡγεμονικῶς ὠραῖα μετὰ τοῦ ἐκ λείων μελανῶν τριχῶν διαδήματος αὐτῆς καὶ τῶν μεγάλων τῆς μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἀνέδιδον ἐνίοτε λάμψεις παραδόξους, ἀνασημνήσκουσι τὰς ἀστραπὰς θερινῆς ἐσπέρας.

Ἡ μεγάλη αὐτῆς περιουσία τῇ ἐπέτρπε πάσας τὰς ἰδιοτροπίας.

Εἰκοσάετις ἐνουφύθη πρίγκιπα τῆς βασιλευούσης οικογενείας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθη ἄρρεν τέκνον, ἵνα ἀνυψῶσιν εἰς τὸ

κατακόρυφον τὴν τόσῳ αὐτῶν εὐδαιμονίαν.

Πρωίαν τινά, τῇ ἐπιούσῃ μεγάλου χοροῦ, ἡ πριγκίπισσα Εἰρήνη εὐρέθη νεκρῶν πεπνιγμένην.

Ἦν ἔτι ἐνδεδυμένη ἐν ἑορτασίμῳ περιβολῇ, ἡ δὲ κλοπὴ δὲν ἦτο βεβαίως ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος, διότι ἔφερεῖ εἰσέτι τοὺς δίκην ἀστέρων ἀδάμαντας καὶ σμαράγδους αὐτῆς, οἵτινες ὁμοιάζοντο ροδοχρῶφ αἵματι πληγῆς ἀνευρέτου.

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν περιτετυλιγμένη πλειστάκις διὰ τῆς καλύπτρας αὐτῆς τοῦ χοροῦ καὶ διὰ μεγίστου καλύμματος ἐκ κύθρου, ἐκ πυκνῆς καὶ βαρείας μηλωτῆς λευκῆς ἄρκτου.

Ἡ πριγκίπισσα εὐρέθη οὕτω ἐπὶ τῇ κλίνῃ τῆς.

Ἀφῆρεσαν τὴν καλύπτραν καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ ἐγκύθρου καὶ εὗρον αὐτὴν λίαν λευκὴν καὶ ψυχρὰν, τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ ἔκλειουσαν κεκλεισμένους, τοὺς χαρακτῆρας ἠρέμους, ὡς εἰ ἐκοιμᾶτο.

Ὁ δολοφόνος ἦτο λίαν ἐπιτήδειος, διότι οὐδὲν σημεῖον βίας παρατηρεῖτο ἐν τῇ πλουσίᾳ αἰθούσῃ.

Αἱ λυχναὶ ἔκαιον εἰσέτι, καὶ τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ ἀνέπεμπον τὸ ὕστατον αὐτῶν ἄρωμα.

Τὰ πολυτελῆ παραπετάσματα, τὸ μὲν ἐσθεσμμένον στίλβωμα τῶν κοσμημάτων ἀνοῖξα ἀπάσα, τέλος, ἡ πολυτέλεια ἐκείνη προσέθετεν ὠραιότητα εἰς τὴν εὐειδῆ νεκρᾶν.

Ἐβεβαιώθησαν ὅτι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν καλῶς κεκλεισμένα.

Ἐξήτασαν τὰς θαλαμηπόλους. Οὐδεὶς ἐγένετο θόρυβος.

Ὁ πρίγκιψ Πολεσκίν, ὅστις ἐθήρευσε λύκος, ἐκάτὸν λεύγας μακρὰν μετὰ τοῦ Τζάρου, ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη ἐπὶ ποδός, οἱ μὲν ἄλλοι πεπειραμένοι ὑπάλληλοι αὐτῆς ἐμαρκαζόμενοι ἐπέβησαν λεπτομερῶς τὰ τοῦ βίου τῆς Εἰρήνης, ἀναζητοῦντες ἐνδίκησιν ἐραστοῦ ἢ οἰζηλοτυπίαν γυναικὸς ἐν τῷ δραματικῷ αὐτῆς ἐκείνῳ θανάτῳ.

Ἡ κηδεῖα τῆς πριγκιπίσσης ἐγένετο κλαμπροτάτη.

Αἰθουσαί τινες ἔμειναν κεκλεισμέναι, εἰς αὐτὰς σημεῖον πένθους, εἶτα ἀπαγωγῇ νεαρᾶς Μτινος ἀριστοκρατίδος ὑπὸ τινος ἀξιωματικοῦ, ἀπησχόλησε τὰ πνεύματα πάντων καὶ ὁ θάνατος τῆς Εἰρήνης ἐλησμοπιστήθη, ὡς λησμονοῦνται πάντα τὰ τοῦ Μτινοῦ συμβάντα, ὅσον τερπνὰ ἢ τραγικὰ εἶνε ταῦτα.

Ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἠήτη ἀνάμνησιν τῆς ὠραίας πριγκιπίσσης Πολεσκίν δὲν ἐξηλείφθη τῆς μνήμης μου γὰρ καὶ μετενόουν, διότι δὲν ἐξήτησα νὰ ἀναλύω καλύψω τὸ μυστήριον τοῦ ἀλλοκότου αὐτῆς θανάτου.

Ἄκων, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, εὐρισκόμενος μετὰ τινων Ρώσων ἐν συμποσίῳ φιλικῷ οὐδαμῶς ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀναφέρω περὶ τῆς πριγκιπίσσης Εἰρήνης. Πάντες ἐν μιᾷ φωνῇ ἐπήνεσαν τὴν πρωτότυπον αὐτῆς καλλονήν.

— 'Εγὼ τὴν εὕρισκον πολὺ μελαγχρο-
κήν, εἶπε νέος τις διπλωμάτης μειδιῶν
Χρονικῶς, δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὰς γυ-
ναικας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὕψος ὑπερφυ-
κόν!

— 'Επὶ τέλους, τί λέγουσιν ἐν Ρωσσίᾳ
τὸν θάνατον τῆς; με' ἠρώτησαν.

— Φήμη διατρέχει, ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ
ποπνίξασα αὐτὴν ἦτο κυρία ὑψηλῆς
πρωπῆς, ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑπανδρευθῆ τὸν
εἰσιχιπα Πολεσκίν.

— Καλὰ! ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν!
— πεν ὁ κόμης Σέργιος, ἀνὴρ αὐστηρῶς
ὀσιογνωμίας, ὅστις σπανίως ὠμίλει καὶ
ὅστις με' εἶχεν ἀκούσει ὀμιλοῦντα μετὰ
εἰγάλου ἐνδιαφέροντος.

— 'Ὅ, τι εἶπον ὑμῖν, προσέθετο, περὶ
τοῦ δολοφόνου δὲν εἶνε ἀληθές, διότι εἶ-
ναι βέβαιος ὅτι ἡτοχειριάσθη, καὶ ὅλαι
ἐλεπτομέρειαι σὰς με' πείθουσιν ὅτι αἱ
ἐκασταί μου εἶνε βάσιμοι περὶ τῆς πρα-
ξίμου αὐτῆς ἱστορίας.

— Τί γνωρίζετε; Λέγετε, παρακαλῶ,
δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐκφρασθῶ πόσον ἠθλι-
πὲρὰ αὐτῆ ὑπόθεσις μ' ἐλύπησε.

— Δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ, ἀπεκρίνατο
κόμης Σέργιος, καθότι τὸ ἀπόρητον
αὐτοῦ παρ' οὐδενὸς μοὶ ἐνπιστεύθη, κα-
τέλαβον τοῦτο, οὕτως εἶπεῖν, ἐπ' αὐτο-
ῦ ἄλλ' ἵνα σὰς διηγηθῶ αὐτὸ ὀφείλω
ἀνατρέξω εἰς παρελθόν λίαν ὀδυνηρὸν
σοσ' ἐμέ.

Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐπιμείνω, ἀλλ' ὁ κό-
μης, ἰδὼν ἡμᾶς τόσον ἀγωνιῶντας, ἐπα-
έλαβε:

— Παρῆλθον τέσσαρα ἔτη, ὡς γνωρί-
εστε, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐγκατέλιπον τὴν
εὐρωσσίαν, ἔνθα ἀπώλεσα τὴν φιλότατην μοι
τοιογενῆ θυγατέρα. Ἦλθον εἰς Παρισίους
να ἀντλήσω ὀλίγην λήθην ἐν τῇ θλίψει
ἐλίου· πλὴν καὶ μακρὰν τὸν ἀνθρωπὸν πα-
μετακολουθοῦσιν αἱ ἀναμνήσεις, ὡς ἡ σκιά
Εἶπ' οὐ...

Οὐδέποτε εἶπον ὑμῖν ὅτι ἡ θυγάτηρ
κῆου Ὀλγα ἀπέθανε παράφρων· εἶχεν ἡ-
πίαν παραφροσύνην.

Καίτοι βαρυαλγῶν, ἐδέησε νὰ ὑποκύψω
εἰς τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν, οἵτινες διέ-
εἰτασπονθεραπείαν ἐν εἰδικῷ καταστήματι.
Μετὰ πλείστας διενέξεις, καὶ ἀφοῦ μ' ἐ-
αθεδιαύσαν ὅτι ἡ θεραπεία αὐτῆς ἦτο
ἐνπροσεχαστάτη, ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἐμ-
πιστευθῶ εἰς ξένους τὴν θυγατέρα μου.

Μετὰ τινὰς μῆνας ἔγεινα φίλος τοῦ ἰ-
ατροῦ, ὅστις, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις,
μοὶ ἐπέτρεψε νὰ μείνω εἰς τὸ κατὰ-
ἡτήμα ἔνθα ἐθεραπεύετο ἡ θυγάτηρ μου.
Καθ' ἐκάστην τὴν ἔβλεπον βαίνουσαν γυ-
ραντιαίως βήμασιν ἐπὶ τὰ χεῖρα, ἀκου-
λουθοῦσαν ἀγωνιαδῶς τὴν τρομερὰν πύ-
λην τῆς φρονήσεως καὶ τῆς παραφροσύνης.

Παρατήρησα ἐν τῇ μελαγχολικῇ ταύτῃ
αἰκία νεκρὰν κόρην, θαυμασίας ὠραιότη-
τος. Ἐκαλεῖτο Εἰρήνη καὶ ἔμαθον ὅτι ἦτο
δεκαοκταετής, ἤθελε δὲ τις νομίσει αὐ-
τὴν μεγαλειτέραν, τοσοῦτον τὸ μέτωπόν
τῆς ἦτο αὐστηρόν· πολλάκις ἠρώτων ἐκυ-
τὸν τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκρατεῖτο
ἐν τῇ θλιβερῇ ἐκείνῃ τόπῳ, καθόσον πάν-

τοτε ἐθαύμαζα τὴν ψυχραιμίαν αὐτῆς.

Ὁ ἰατὴρ μοὶ εἶπεν ὅτι ὑπέκειτο εἰς
φρικώδεις κρίσεις, ὅτι ἦν ἔρμαιον φρικτοῦ
παραλογισμοῦ.

Θερινὴν τινὰ ἐσπέραν ἀπεσύρθη ἐν τὸ
βάθος τῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς, ἀναζητῶν
ὀλίγην δροσὸν ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἐκεῖ
ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' ἐξύπνησα πάραυτα ὑπὸ
βαθέων στεναγμῶν καὶ παρακλητικῶν
κραυγῶν. Ἐγερθεῖς, εἶδον πλησίον μου
τὴν Εἰρήνην, λίαν τεταραγμένην.

— Δὲν εἶμαι διόλου παράφρων, μοὶ εἶ-
πεν. Ἀκούσατέ με, εἶμαι ἀξία θανάτου,
ἔπραξα ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον με' φθείρει,
ἐγκλημα τρομερόν· εἶμαι ἀδελφοκτόνος,
μὴ με' ἐγγίζετε! Καὶ με' ἀπώθει. Ἦθελον
νὰ τὴν ἀνεγείρω, ἀλλὰ ἡ δύστηνος νεᾶ-
νις, βεβουημένη μᾶλλον ἐν τῇ φρικώδει
αὐτῆς ἀπελπισίᾳ, ἐξηκολούθησε μετὰ με-
γάλων χειρονομιῶν:

— Ἀκούσατέ με, κύριε, ἀκούσατέ με·
δὲν σὰς γνωρίζω, ἀλλὰ μοὶ φαίνεσθε κα-
λός. Σὰς παρακαλῶ, ἐν ὀνόματι τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, πνίξατέ με, ὡς ἀπέπνιξα ἐκεῖνο!
Πρέπει διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ν' ἀποθά-
νω, θὰ ἡτοχειριαζόμην, ἀλλ' εἶμαι δει-
λή, ὡς ὅλοι οἱ ἐγκληματῆται! φονεύσατέ
με, εἶμαι τέρας...

Παρατήρησεν ὅτι ἄκων ἔβλεπον μακρὰν
ἵνα ζητήσω βοήθειαν.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, ἐπρόσθεσε, δὲν
εἶμαι παράφρων· δὲν δύναμαι νὰ λησμο-
νήσω διόλου τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος.
Οὐδέποτε με' πιστεύουσι, καὶ ὅμως εἶνε
ἀληθές ὅτι τὸ ἐφόνευσα, τὸ ταλαιπώρον!

— Πραῦνῆθι, τέκνον μου, παρακαλῶ!

— Ἀκούσατέ με, μοὶ εἶπεν, ἀνοίγουσα
ὑπερόμετρος τοὺς ὡς ἄβυσσος μεγάλους,
βαθεῖς καὶ ἀχανεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς:

— Ἐγεννήθη κακὴ καὶ ἀγέρωχος·
ὅτε ἤμην ἐνδεκάετις ἤμην ἡ μόνη τῶν
γονέων μου στοργῇ· ἡ μόνη μου εὐτυχία
ἦτο νὰ ὀνειροπολῶ τὴν ἀπειρὸν περιου-
σίαν μου· ἤθελον νὰ ὑπανδρευθῶ πρίγκι-
πὰ τινὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας
καὶ νὰ λάμψω ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ. Οἱ
γονεῖς μου ἔχουσι πολὺ μεγάλην περι-
ουσίαν, ἐσκεπτόμην καὶ ἐμεθυσκόμην
ἐκ τῶν προτέρων, ἀναπολοῦσα τὴν πε-
ριμένονσάν με εὐδαιμονίαν. Ἐγνώριζον
ὅτι ἤμην ὠραία καὶ ὅτι ὁ πλοῦτος
μοὶ προσέθετε διπλασίαν ἰσχύν. Ἀλλ' ἡ-
μέραν τινὰ, ἡ μήτηρ μου, νεκρὰ ἔτι, μοὶ
εἶπεν ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἔτεκε καὶ ἄλ-
λον κληρονόμον.

Καὶ πράγματι· μετὰ τινὰς μῆνας, ἔ-
τεκεν υἱόν.

Τότε ἠσθάνθη ἐαυτὴν παραφρονοῦ-
σαν πρὸ τοῦ βρέφους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον,
διὰ τῆς ἐλεύσεώς του ἐν τῷ κόσμῳ, μοὶ
ἀφῆρει τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντός μου.

Ὡς γνωρίζετε, προσέθετο ἡ δυστυχῆς
παράφρων, κατὰ τὸν Ρωσικὸν νόμον,
ὅταν ὑπάρχη υἱός, αἱ θυγατέρες δικαιοῦν-
ται μόνον τοῦ δεκάτου τετάρτου τῆς πε-
ριουσίας τῶν γονέων των.

Ἐμενον λοιπὸν γυμνῇ, ληστευμένη· τὸ
καταστραφὲν μέλλον μου παρουσιάζετο ἔτι

ἀμαυρότερον, κατόπιν τῶν ὠραίων ὀνει-
ρων μου.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν μητέρα μου,
ἣτις ἠυλόγει τὸ νεογέννητον ἐκεῖνο βρέ-
φος.

Ὁ πατήρ μου ἦτο φαῖδρος διὰ τὸν
υἱόν του καὶ ἀμφοτέροι, χωρὶς νὰ σκέ-
πτονται ἐμέ, ἐπεδαψίλευον εἰς τὸν ἀθλιον
ἐκεῖνον ἀδελφόν μου ὅλας τὰς περιποιή-
σεις των.

Κατὰ τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ ἀγνήν ἐ-
κείνην στιγμήν, ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος
διήλθε τῆς διανοίας μου.

Πρέπει ν' ἀποθάνῃ! Πρέπει νὰ ἀνα-
κτῆσω τὴν θέσιν μου! εἶπον.

Καί, καθημένη εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ
κοιτῶνος, ὑπελόγιζον τὴν μέλλουσαν ἐπι-
τυχίαν μου.

Βλέπετε, κύριε, σὰς λέγω ὅλην τὴν
ἀλήθειαν, ἵνα σὰς ἐμπνεύσω τὴν φρίκην,
καὶ σὰς ἀναγκάσω νὰ με' στραγγαλίσετε.
Δὲν θέλω κανεὶς νὰ με' ἀκούσῃ.

Καὶ ἡ παράφρων ἐξηκολούθησεν:

— Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν τοκετόν, ἡ
μήτηρ μου ἐκοιμάτο, τὸ ροδόχρουν παι-
δίον ἀνεπαύετο εἰς τὸ λίκνον του. Δὲν ἡ-
δυνάμην νὰ τὸ ἴδω χωρὶς νὰ φρίζω, χω-
ρὶς ν' ἀποκαλέσω αὐτὸ κλέπτην.

Ἐκυψα ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἵνα καλλιτε-
ρον τὸ ἴδω, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος
ἐδέσποζεν ἐν ἐμοί· ἐπὶ τινος σκίμποδος,
πλησίον μου, ἦτο ἐρριμμένη ἡ μηλωτὴ τῆς
μητρός μου. Χωρὶς θόρυβον, χωρὶς νὰ τρέ-
μω, ἔλαβον τὴν μηλωτὴν καὶ ἔρριψα αὐ-
τὴν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ πλάσματος, καλύ-
ψασα αὐτὸ καθ' ὀλοκληρίαν καὶ κρατοῦσα
τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου, ἀπο-
πνίγουσα δὲ τοὺς γογγυσμούς του.

Ἐλαφρὸς σπασμὸς ἐπηκολούθησεν, ὅτε
δὲ ἤγειρα τὴν μηλωτὴν, τὸ παιδίον ἦτο
ὠχρὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κέκλει-
σμένοι.

Ἀφῆκα πάλιν τὴν μηλωτὴν ἐπὶ τοῦ
σκίμποδος καὶ ἀνεχώρησα ἡσύχως.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι αἱ χεῖρές μου εἶχον
αἷμα· ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ εἶχον πνίξει!
Ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον κραυγὰς, προσκλή-
σεις, θορύβους φρικωδεστέρους θουέλλης...
Ἀλλὰ σταθῆτε, μοὶ εἶπε, τὰς ἀκούω πάν-
τοτε καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ τὸν θάνατον.

Μὲ πιστεύετε, δὲν εἶνε ἀληθές; δὲν
ὀμνιάζετε τῶν ἄλλων;...

Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ἐξ ὀδυνηρῶς
ἐντυπώσεως.

Ἡμην ἐκεῖ, ὅτε, κοιμωμένη ἔτι, ἠθέ-
λησε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ φίλ-
τατόν της τέκνον, ἀλλ' ἡ χεῖρ της συνήν-
τησε τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο σῶμα, ἐξύπνησεν
αἰφνης, ἔρριψε ἰσχυρὰν κραυγὴν καὶ ἐλι-
ποθύμησεν. Ὅτε ἠθέλησα νὰ ὀμολογήσω
τὸ ἐγκλημα μου εἰς τὸν πατέρα μου, με' ἐνόμι-
σε παράφρονά, με' ἔφερον ἐδῶ· ἀλλὰ
ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον...

Ὁ ἰατὴρ μοὶ ὠμίλησεν ἐν ἐκτάσει περὶ
τῆς κατ' ἐπιφάνειαν ἠρέμου παραφροσύ-
νης· ἄκων ὅμως ἠσθάνομην τοὺς λόγους
ἐκείνους τῆς παράφρονος καὶ τοὺς ἐνόμι-
ζον τόσον ἀληθεῖς, ὥστε ἠγνόουν τί νὰ
σκεφθῶ, καὶ ἤμην ἔτοιμος νὰ πιστεύσω,

ὄτε αὐτὴ, μεγάλως καυχάσασα, ἐπανελά-
θεν :

— Ἐχουσι δίκαιον, εἶμαι παράφρων,
ἀλλ' ὄχι! Θὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ ἀπο-
λαύσω τοὺς καρπούς τοῦ ἐγκλήματός μου.
Θὰ γίνω πριγκίπισσα καὶ καλλιτέρα ἀφ' ὅ-
λας! Διότι εἶμαι ὠραία καὶ πλουσία.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ βᾶδισμα βασι-
λίσσης, ἀφείσά με λίαν συγκεκινημένον.

Ὁ ἰατρός μοι εἶπε βραδύτερον ὅτι
ἀνῆκεν εἰς μεγάλην τινὰ οἰκογένειαν καὶ
ὅτι αἰτία τῆς παραφροσύνης αὐτῆς ἦτο
ὁ θάνατος τρυφεροῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Δὲν ἐπανεῖδον πλέον αὐτήν, διότι μετὰ
τινας ἡμέρας ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἡ
θυγάτηρ μου ἀπέθανεν. Ἄλλὰ, πρὸ δύο
ἐτῶν, ἔμαθον παρὰ τοῦ ἀρχιάτρου ὅτι ἡ
ὠραία Εἰρήνη, καθ' ὀλοκληρίαν θεραπευ-
θεῖσα, ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῆ τὸν πρίγ-
κιπα Πολσεκίν.

Μοὶ διηγήθητε ἤδη τὸ οἰκτρὸν τέλος
τοῦ δράματος, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης
Σέργιος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, καὶ τοῦτο
ἀποδεικνύει ὅτι ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώ-
που εἶνε καὶ ὁ δικαστὴς αὐτοῦ, συχά-
κις δὲ αὐτὴ ἀποδίδει δικαιοσύνην.

Εἶδατε τὴν γυναῖκα αὐτήν, διὰ τοῦ
κλήματος ἐκτίσατο πάσας τὰς ἀπολα-
σεις, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ γευθῆ αὐτῶν.
Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ τὰς τύφ-
λοὺς τοῦ συνειδότος αὐτῆς, ὡς κατέπνιξεν
βρέφος, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν
ἐκλέγουσα τὸν αὐτὸν θάνατον.

Ἐπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τι, εἰς ὃ οὐδὲν
δύναται τις ν' ἀποκρύψῃ. Εἶνε ἡ συνεί-
δησις.

Ἡ εὐδαιμονία τότε μόνον εἶνε τελεία
ὅταν διὰ τῶν νομίμων μέσων ἐπιδιώκεται

[Μετάφρασις].

Π*. Β*.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

ΗΘΙΚΩΤΤΑΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑ ΛΑΜΠΡΩΝ ΟΛΟΣΕΛΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ

CHARLES RICHARD

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου δεχόμεθα ἐτησίως συνδρομάς, ὑπολογιζομένης τῆς συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα
ὅθεν ἕκαστον φύλλον ἀναλογεῖ πρὸς λεπτὰ μόνον ὀκτώ, ὃ δὲ συνδρομητὴς δικαιούται νὰ λάβῃ δωρεὰν καὶ τὸν

ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^Α

κοιμήσασθαι καὶ ἐκλεκτὸν τομίδιον, περιέχον εὐφροσύνας καὶ ἀληθεῖς Ἀθηναϊκὰς Εἰκόνας τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου

ΛΙΣΣΗΟΥ